

Pataki István
készülés

*ki életében
megannyi gödörben volt
mi annak már
az az
egy*

***a szirupos ömlengések
és zagyvaságok
elkerülése végett***

*puritán hirdetés ama komor napon
melytől fogva p. i. már nem látja többé a napot**

a vers meghótt

Hír

*Hallották, hogy Pataki István elmúlt?
Nahát, hogy miket megenged magának!*

---

* diákok számára könnyen tanulható vers, legfennebb a felkérdező tanár gabalyodhat bele a címbe.

elővigyázatosság

avagy kegyeleti óvintézkedés

*a magasban a harangot
alant meg a lóbört húzzák
száll az ének sírgödrömnél
s felzokognak a szép múzsák*

*hullámozva a hantokon
könnyzuhatag árad széjjel
versenyt rínak szép múzsáim
a jajgató metsző széllel*

*ott lebegnek álmaimon
nem fullasztja őket az ár
ám ti gyászos halandóim
húzzatok fel halászcsizmát*

*mentőövet is tehettek
ha sok múzsa sírdogál
nem akarom senki vesztét
könnyel teli mély síromnál*

*(csak a legszebb nem áll majd ott
ő mosolyba fullad bele
nem mentették meg az álmok
költőt s verset elfeledve)*

*adalék:
nem csak értem zokognak ők
magukat is siratják
eljárt felettük az idő
szórhullajtók vén banyák
bánatukat csak tetézi
– öregedni nem vétek –
hogy a sírnál közelemben
ringadozó menyétek*

műzsák vigasztalása

*körbeálltok koporsót
tátongó síromnál
könnyűtökkel töltitek
hej utánam vágyván*

*ott lebeg a koporsóm
könnyűitek színén
nem ereszt a föld alá
nem is megyek biz' én*

*azt hiszitek elragadt
pokol mély örvénye
pedig én egy bokorban
ölelésre készen*

*s ha trombitál gábriel
fújja majd unásig
bamba nép a föld alatt
jó nagyokat ásít*

*én pedig a bokorban
tüzes ölelésben
feltámadva ugyancsak
mint második zsenge*

tiltakozom

*éngem ne hamvasszatok
kinek nagy port vert kavart
egész lénye
mit keresne egy zárt edényben*

*éngem ne hamvasszatok
én életemben voltam szétszórt*

gyertek el

*Gyertek el, fiúk
zúgjon a Tebenned bízunk!
Nem értem,
és nem is értetek,
mindazokért,
kik féltettek.*

*Mert egyszer kidől a fa,
s vele a madárdal.
Termett eleget,
fanyarat, édeset.
Törzsét támadták férgek,
lombját hernyók, jégverések,
de állta, ha vihar cibálta,
hullottak szirmai,
olyankor sírt,
de felkacagott reggelente,
ha kelő nap melengette.*

*Hát gyertek el, fiúk,
zúgjon a Tebenned bízunk,
borzongjon meg a varjúsereg,
remegjenek a levelek,
szikrázzon a fény a deres avaron,
csak zúgjon a Te benned bízunk,
zúgjon!*

*Kik visszahúztak,
ne jöjjenek!
„Feljebb emeljétek, feljebb...”
Mert egyszer a fa kidől,
hogy újak nőjenek gyökeréből.*

búcsú

*ne keressetek ne várjatok
nincs érkezés csak az út*

*az ég ha néha zizzen
éngem lapozgat az Isten*

emléktábla (utcafronton)

*szíve ebben a házban
értetek dobbant
élhetett volna
ha nem is többet
de jobban*

az első évfordulóra

*ne higgyetek
a megemlékezőknek
fele sem volt jó barátom
az meg úgy sem lesz ott
aki ártott
belőlük pedig több volt*

látogatás a pataki istván emlékházban

*tanító néni kérem
a költők ugye furcsa lények
kihaltak mint a bölények*

*gyerekek
itt élt egyikük
akihez csendben bemegyünk*

*pataki istvánné nagy erzsébet
a világnak adta ajándékát
a költő pataki istvánt
ajándék költőnek
nézzétek meg a korát*

*látjátok itt írta a verseket
míveseket és nyerseket
harsogott és hersegett
s mert emelte síró népét
elvitték az írógépét
csak papíron futó tollal
vívódott az utókorral
néha az eget nézte
vagy egy lenge nőt
virágot szedett meg levegőt
itt nyögött hörgött
álmodott csillagot rögöt
evett ivott és nemzett
fontos volt neki az ölelés s a nemzet*

*töröljetez lábat
kifelé menet*

avató beszéd Pataki István álló alakos szobránál

*az Úr hangja:
Köszönöm, hogy a földön is gondoltok rája,
Miatán ütött végaurája.*

*ó lásd utókor
hogy magasodik most bronzból
időtlenül az időben
mintha mindennek fölé nőne
gondráncokba öltözve
mintha égre simulna bőre
kissé hajlottan is délceg
ahogy Istent nézi
és olykor rátok réved
eres kezeivel mintha simogatna
pedig ütésre volna oka
bronztestéből is melegség árad
szeretni akart szeretni
s ebbe is belefáradt
nézzétek lábát
értetek mennyit rohant
bandukolt botorkált kóborolt
megannyi sebbel
de bátran járt
kóbor eb volt a félelem
most levizeli bokáját
no de vigasztalódj
középen jelzi
merre az út
oda akasszátok a koszorút
míg a kegyelet mindenkit áthat
ne tapossátok körötte a bimbóniákat*

(A beszéd elhangzása után két menyétderekú lerántja a selyembárányprémből készült leplet. Ha netán középen fennakadna, a nőszövetség közbelép.)

*Az Úr hangja:
Ki előtte fejét hajtja,
hozzám vezet minden útja.*

